

#FLORSQUEANIMEN

JOSEP LABRÓ I BASEGAÑA *"Virus com dracs"*

L'alliberament de les criatures del cap de setmana passat ha estat un fet remarcable i complex. Tanmateix ha oscil·lat entre la percepció positiva, de redempció en un preludi esperançat de primavera i, per l'altra banda, s'ha llegit com quelcom nociu, caòtic i irresponsable. També el preludi a un possible nou episodi ja que molts s'haurien pogut encomanar per la manca de compromís dels progenitors que s'han amuntegat i no s'han protegit com pertocaria.

Una polèmica que ha arribat a posar en dubte les càmeres fotogràfiques segons l'angle –i l'índex- de manipulació interessada de la instantània que testimoniava la presumpta disbauxa viscuda a les rambles i els passeigs marítims. Hi ha algú més interessat a protegir les fills que els pares? Jo per raons obvies -els meus fills ja es passegen sols-, no en vaig ser testimoni. [...]

abril de 2020

6a edició
Begur en Flor

HOMENATGE A MARÇAL CERVERA

Virus com dracs.

L'alliberament de les criatures del cap de setmana passat ha estat un fet remarcable i complex. Tanmateix ha oscil·lat entre la percepció positiva, de redempció en un preludi esperançat de primavera i, per l'altra banda, s'ha llegit com quelcom nociu, caòtic i irresponsable. També el preludi a un possible nou episodi ja que molts s'haurien pogut encomanar per la manca de compromís dels progenitors que s'han amuntegat i no s'han protegit com pertocaria. Una polèmica que ha arribat a posar en dubte les càmeres fotogràfiques segons l'angle –i l'índex- de manipulació interessada de la instantània que testimoniava la presumpta disbauxa viscuda a les rambles i els passeigs marítims. Hi ha algú més interessat a protegir les fills que els pares? Jo per raons obvies –els meus fills ja es passegen sols-, no en vaig ser testimoni.

Cal contextualitzar aquesta estampida de les criatures just després de la festa de Sant Jordi patida en la solitud virtual sense l'escola oberta i entre les parades casolanes de llibres per reeditar. L'esforç per omplir l'atmosfera de dracs, princeses i cavallers no es pot comparar a la diada quan se celebrava al carrer ni amb les roses de veritat que l'edició d'enguany els -ens- han escatimat. Els infants, queixant-se per la molesta mascareta i els llefiscosos guants, no les tenien totes a l'hora travessar la porta. Els hem hagut de mentalitzar i tornar a programar assegurant-los que els microbis no tenen el calibre –sí la mala llet- dels dracs vironers que ens assetgen al carrer. El conflicte d'interessos ha comportat un xoc conceptual que, en alguns casos, ha propiciat l'agorafòbia infantil esporuguits pels virus, aquests ferotges nans lil·liputencs.

Si avancem cap al present us diré que els dies em passen volant. No els atrapo. M'he acostumat tant a la reclusió, ara que comencen a parlar d'una amnistia per gràcia reial, que també m'espanta una mica tornar a sortir de casa, com a la quitxalla. Perdut i desconcertat pel recargolat manual de desconfinament esglaonat visc certament desfachat. Res de nou si no fos perquè aquestes setmanes he començat a surar, prop d'una subsistència mística, que se sol concretar en un somni pastoral inspirat en una paràbola d'en Pablo Casado des de Valverde de Alcalá, no d'Efes com ho feia l'apòstol Sant Pau, mentre levita literalment -saltant-se el confinament- enmig d'un ramat d'ovelles manxegues predicant la bona nova amb mascareta –això sí- de com podem, nosaltres i la cabana ovina, sortir de l'atzucac.

Aquesta eternitat comptada per setmanes ha originat una gramàtica nova perquè els polítics i els assessors coneixen el poder formidable de les paraules i de la potència de la metàfora. S'ha inaugurat una mena de poètica en temps del virus. Una troballa que, al meu parer, li manca un tenor capaç de seduir mentre recita. Algú que, després d'escoltar-lo, ens apaivagui el neguit i ens faci sentir en bones mans. De tenors n'estem servits, i amb bona planta, però la lletra de la milonga trista i els cors –l'oposició al complet- no acompanyen. El conjunt, aquesta gran filharmònica, sovint interpreta mancada d'harmonia i els fins d'orella detecten que, a voltes, desafina aliena a la solfa.

En aquesta poètica vírica evolucionem de l'imperatiu marcial a bastament condecorat a la lírica civil –i subtil-. La troballa que volen consolidar, la joia semàntica és el concepte de la “nova normalitat”. Un eslògan més oportú en períodes electorals que no pas per aquest moment caòticament excepcional. La normalitat no suporta adjectius, només és normal allò que ho és o no ho és. Encara no he escoltat que hagin diagnosticat a algú “una mica de coronavirus”. I la normalitat que ens espera, així que posem el peu al carrer, no en tindrà res, de normal. Tanmateix un malson que només es convertirà en normal si l'integrem i ens hi aversem a còpia de por i de prevenció. I aquesta realitat, que no normalitat, sí que serà nova de trinca.

La innovadora troballa ha estat afortunada i sembla efectiva. Traspua una promesa de felicitat propera que apunta de ple a la millora de les condicions actuals i no enganya. La veritat, però, serà una altra d'inaudita. Enmig de les gramàtiques a l'ús que conviuen grinyola un concepte gens afruitat que no en té res de refrescant, ben cal contrari. Administrativament empolsinat, esquitxat amb volves de caspa i connotacions grises reapareix amb protagonisme insòlit la versió més rància del “provincianisme”. La província com a unitat de destinació vers allò universal en una organització ultrapassada i obsoleta. Abduir, que no compartir, la gestió sanitària des de la Porta del Sol, quilòmetre zero de les decisions polítiques, quan les competències en matèria de salut van reconvertir des de fa dècades el ministeri en quelcom testimonial, un gran gerro xinès, potser no haurà estat el més eficient.

No puc tancar sense reconèixer l'actuació estel·lar d'un dels grans tenors globals, l'equànime Donald Trump, el Pavarotti del vers lliure enfilat a l'escenari donant-ho tot. Suat, trepidant i amb el serrell a l'estil Elvis onejant en la ultraviolada contrallum de la compareixença. Un líder que no només recepta metàfores, metralla solucions a quatre mans. Jo he començat per injectar-me petites dosis –també d'optimisme- si més no per no rebre'n una de letal, de desinfectant –i de normalitat nova o en rodatge- perquè no em blanquegi en excés la còrpora. La ciència aplicada americana treballa en una prèvia assajant on the rocks amb lleixiu mentre no es posa d'acord en la dosi precisa.

Ep, desfasem-nos amb criteri i generositat d'aquests virus com dracs!

Josep Labró i Basegaña
Abril 2020